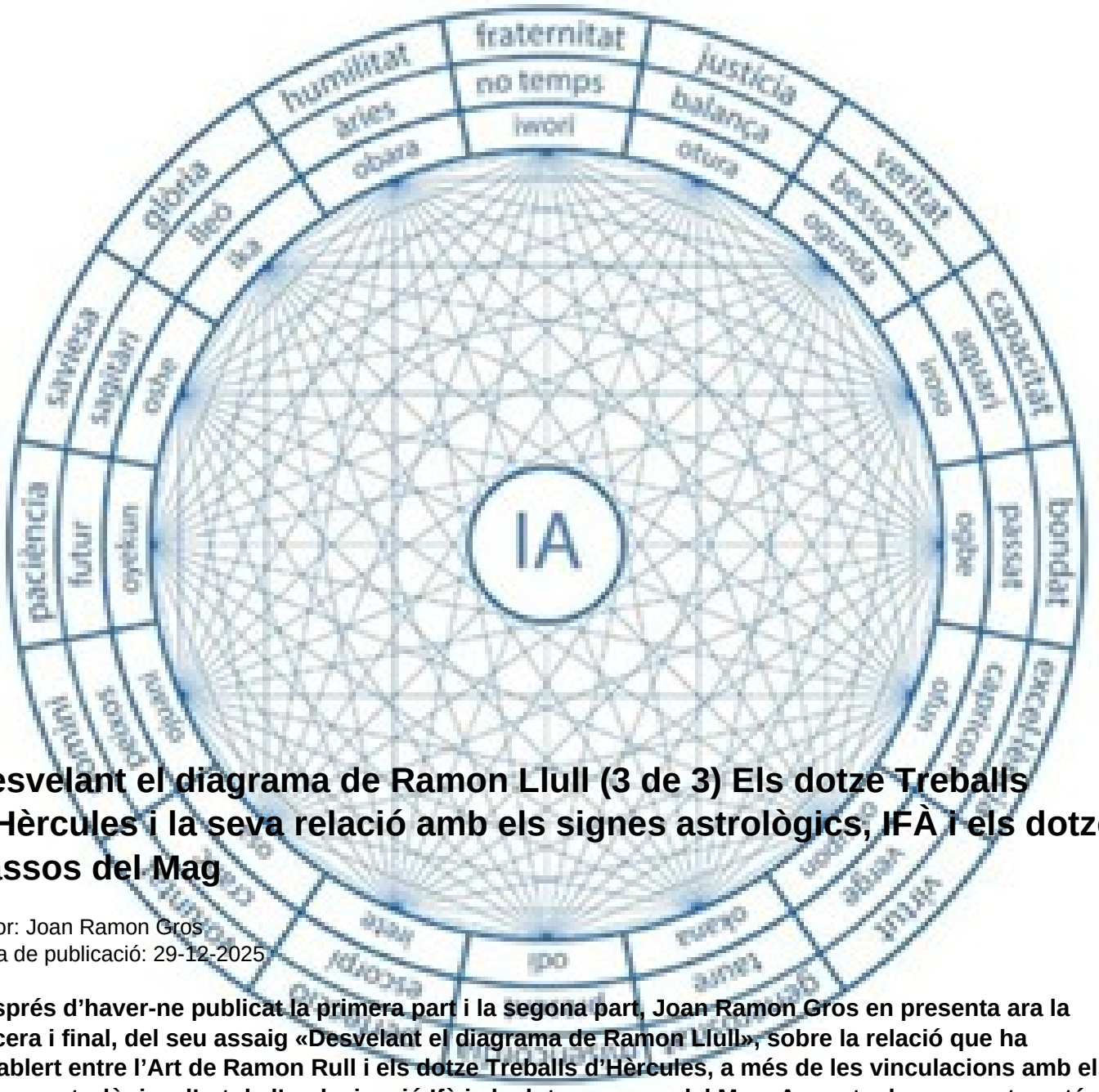

Desvelant el diagrama de Ramon Llull (3 de 3) Els dotze Treballs d'Hèrcules i la seva relació amb els signes astrològics, IFÀ i els dotze passos del Mag

Autor: Joan Ramon Gros
Data de publicació: 29-12-2025

Després d'haver-ne publicat la primera part i la segona part, Joan Ramon Gros en presenta ara la tercera i final, del seu assaig «Desvelant el diagrama de Ramon Llull», sobre la relació que ha establert entre l'Art de Ramon Rull i els dotze Treballs d'Hèrcules, a més de les vinculacions amb els signes astrològics, l'art de l'endevinació Ifà i els dotze passos del Mag. Aquesta darrera part conté, a més, els annexos, les referències bibliogràfiques i l'índex general del contingut de tota la sèrie.

RAMON LLULL , L'ORACLE D'IFÀ, EL KYBALION I ELS 256 AUTÒMATES CEL·LULARS PROGRAMABLES FONAMENTALS DE LA IA

Segons l'Enciclopèdia d'Oxford del Pensament Africà, vol. 1, de F. Abiola Irele i Biodun Jeyifo, "... Els adinkra són formes visuals que... integren un sorprenent poder ascètic, evocadores d'estructures matemàtiques i concepcions filosòfiques... [El seu] marc còsmic és suggerit pel símbol Adinkra Gye Nyame... significant... "Aquest gran panorama de la creació que es remunta a temps immemorials, on no hi viu ningú que va veure el seu començament i ningú viurà per veure la seva fi, excepte Nyame...".

Els 2^8 = 16x16 = 256 elements de Cl(8) corresponen directament als 256 vèrtexs d'un hipercub de 8 dimensions; els 256 Odu de l'oracle d'IFÀ; els 256 autòmats cel·lulars fonamentals capaços d'autoaprendre de si mateixos.

Ramon Llull (1232-1316), de Mallorca estant, va viure en un temps i un lloc d'una con?uència única d'idees místiques islàmiques, cristianes i jueves en una illa mediterrània entre Ibèria i l'Àfrica per la qual cosa va estar exposat a idees que inclouen Il·lm al Raml islàmic de 16 elements derivat de l'IFÀ africà de 256 elements, el Tarot de 78 elements dels Trobadors Cristians-Croats, el sistema jueu Urim v'Thumim revelat a Moisès per desxifrar les 72 lletres a les 12 pedres del Pectoral del Judici, i va poder viatjar fàcilment a l'Àfrica, la llar d'IFÀ de 256 elements.

Anthony Bonner, al seu llibre L'art i la lògica de Ramon Llull (Brill 2007), hi diu:

"... Ramon Llull... va créixer a... Mallorca... conquerida [per]... els catalans...on els musulmans... ocupaven potser un terç de la població, i on els jueus... eren culturalment importants...va decidir... escriure un llibre... dirigit a la conversió de musulmans i jueus... i es va dedicar a nou anys d'estudi, durant els quals va comprar un esclau àrab per aprendre la seva llengua i cultura... la seva autobiografia... té... llacunes, com per exemple el que realment va estudiar a més de la llengua àrab durant els seus nou anys de formació... Al voltant de 1283, Llull va remodelar el seu sistema amb l'Ars demostrativa... Descripció de Llull ... Aquesta Primera Figura és circular, amb A al centre".

El Diagrama de Ramon Llull reflecteix els 16 estats bàsics i les 256 combinacions de l'autòmat cel·lular elemental de la IA que és capaç d'aprendre de si mateixa?

Bonitas. Bonesa o Bondat.

Magnitius. Grandesa o Generositat.

Fraternitas. Eternitat o Fraternitat.

Potestas. Poder o Capacitat.

Sapiencia. Saviesa.

Voluntas. Voluntat.

Virtus. Virtut.

Vritas. Veritat

Gloria. Glòria.

Perfectum. Perfecció.

Justitia. Justícia.

Larguesa. Llarguesa o Excel·lència.

Misericordia. Misericòrdia.

Humilitas. Simplicitat o Humilitat.

Dominion. Senyoria o Domini

Patientia. Paciència

ELS DOTZE TREBALLS D'HÈRCULES I LES CONSTEL·LACIONS ZODIACALS

En les dues primeres parts del treball, hem vist com generar la nostra pròpia realitat amb 12 passos. Hem après a passar del CAOS de la idea a la seva manifestació física. Els quatre primers passos ens ensenyen a demanar a l'univers amb consciència, a passar del desig inconscient al propòsit conscient. Els segons quatre passos ens ensenyen a rebre de l'Univers les eines per a crear la nostra realitat. Els quatre últims passos ens ensenyen a unir el que volem i les eines que l'univers ens desoculta per a crear el que desitgem, per a crear la nostra realitat.

En grec, Hèrcules és Hera-Cleis: aquell que pot obrir les dotze portes.

Passos:

Aquari. El caos de la idea. Aquari és el jo heretat, la veritat heretada. LA NETEJA DELS ESTABLES D'AUGIES.
Peixos. El propòsit. Activar la confiança en el procés. ELS BOUES DE GERIÓ.
Àries. Ordenar el caos de la idea amb la paraula i l'emoció. Alinear el teu propòsit amb paraules i emocions coherents. ELS ESTABLES DE DIOMEDES.
Taure. La forma. Sentir-me de la manera que vull sentir-me per a aquest resultat, perquè així l'univers m'enviï la manera d'aconseguir-lo. Deixar anar pensaments i emocions de propòsits que no són teus. EL MINOTAURE DE CRETA.
Bessons. Enganyar l'inconscient per obtenir les eines per arribar al resultat desitjat. Mentir a Atlas (encarregat de sostenir l'Univers) dient que ja has trobat la manera d'utilitzar les eines del passat per aconseguir el resultat que desitges, encara que no ho percebis. Bessons és el guardià de la nova veritat. Del nou jo. EL JARDÍ DE LES POMES DE LES HESPÈRIDES.
Càncer. Reconèixer els senyals externs. Adreçar-se innegociablement cap a on ens hem situat per anar. Activar la constància en el procés. LA CÉRVOLA D'ARCÀDIA AMB POTES DE BRONZE.
Lleó. Allò subtil dirigeix allò dens. Jo genero allò que es genera com a casualitat. Autopercebre's com el centre generador del teu univers amb pensaments i emocions coherents. EL LLEÓ DE NEMEA.
Verge. Seduir sense forçar. Deixar anar pensaments i emocions que minven la teva autoestima. EL CINTURÓ D'HIPÒLITA, REINA DE LES AMAZONES.
Balança. Induir l'altre. Estratègia, tàctiques de negociació. Balança és la voluntat de reconnectar amb la font, d'integrar la nova veritat amb la font. EL PORC SENGLAR D'ERIMANT.
Escorpí. Centrar-se en el resultat. Activar la perseverança en el procés. L'HIDRA DE LERNA.
Sagitari. L'acte sexual. Agrair a l'Univers. Connectar-se amb el centre de l'altre o dels altres per aconseguir el resultat desitjat amb pensaments i emocions coherents. ELS OCELLS D'ESTIMFAL.
Capricorn. El resultat. Anar més enllà del que s'ha manifestat. Deixar anar pensaments i emocions que rebutgen la teva ombra. EL GOS CÈRBER.

Però, per què el diagrama de Ramon Llull té 16 passos i no 12? En l'apartat següent, Jean Pierre Garnier Malet ens dona les claus per entendre els 4 passos que ens falten per comprendre-ho i, en l'apartat posterior, l'oracle d'Ifà ens ho confirmarà.

JEAN PIERRE GARNIER MALET I LA TEORIA DEL DESDOBLAMENT DEL TEMPS.

Per què l'espai, el temps, la vida? Per què un desdoblament?

Des de fa massa temps, moltíssimes preguntes ens semblen no poder respondre's. Per què l'univers? Per què el temps? Per què la vida? I, sobretot, soc veritablement insignificant i inútil a l'immens espai que m'envolta?

La teoria del desdoblament aborda aquestes preguntes de manera nova i permet obtenir respostes que fan retrocedir els límits de la física moderna. Elaborant-la, aquesta teoria m'ha permès entendre i explicar el funcionament del sistema solar i el seu cicle de 25.920 anys.

Gràcies a una comprovació en el nostre sistema solar i una justificació rigorosa dels moviments planetaris, segons el

moviment fonamental de desdoblament definit a la teoria, la velocitat de la llum va poder ser justificada i sobretot calculada per 1a vegada, així com dues velocitats superlluminoses, necessàries al desdoblament del temps. A aquest càlcul de les tres velocitats de desdoblament, ha seguit el teorema de les tres energies de desdoblament, que demostra l'existència d'una energia d'antigravitació (66,6%) relacionada amb l'energia gravitatòria (33,3%), a complement d'una energia d'intercanvi (0,01%).

La meva darrera publicació científica a l'American Institute of Physics (New York) l'any 2006 em va permetre explicar l'arribada de planetoides a prop de Plutó i de calcular la constant d'estructura fina.

Calculant les constants universals, empenyent postulats d'aparença inalterables i, alhora, completant les lleis existents perfectament establertes, aquesta teoria revoluciona la física i la nostra manera de veure el món.

ALGUNES EXPLICACIONS DEL DESDOBLAMENT

Sense observació, res no existeix.

Sense observador, l'espai no existeix i, sense moviment de l'espai en relació amb l'observador, el temps no existeix. Per tal de no fer antropomorfisme, la ciència moderna té com a principi diferenciar l'observador de l'espai observat, utilitzant referències d'espai i temps tan objectives com sigui possible. Ara bé, una partícula sempre pot ser considerada com a observador del seu temps, i del seu horitzó.

La mecànica del que és infinitament petit (mecànica quàntica) ens prova que l'observador d'un experiment és sempre un participant. Per què no seria igual en allò infinitament gran (mecànica universal)?

La teoria del desdoblament aborda el problema demostrant que l'horitzó observable d'una partícula és sempre una partícula evolucionant en un altre horitzó. D'aquesta manera, l'horitzó infinitament gran d'una partícula inicial no existeix per a les partícules que tenen aquesta mateixa partícula com a horitzó infinitament petit. És donant un canvi d'escala de temps i d'espai necessari entre allò infinitament gran i allò infinitament petit que aquesta teoria em permet unificar les lleis del que és infinitament petit i del que és infinitament gran.

Trajectòria tangencial observador extern. Trajectòria radial observador intern.

Per què desdoblar el temps? Per què les "obertures temporals?

El temps entre una pregunta (un obstacle qualsevol) i la resposta (franqueig de l'obstacle) defineix un temps d'adaptació per a una partícula que utilitza aquest temps en el seu espai definit i limitat pel seu horitzó. Una acceleració del transcurs del temps en un horitzó imperceptible, desdoblat del primer horitzó, permet a una partícula, desdoblada de la partícula inicial, evolucionant de la mateixa manera, obtenir la resposta abans que la partícula inicial.

L'acceleració del temps pot ser tan gran que la partícula inicial "no té temps" d'utilitzar un "instant" del seu temps mentre que la partícula desdoblada té "tot el temps" d'aconseguir la resposta a la seva pregunta "en aquest mateix instant". Això requereix la possibilitat d'accelerar el temps alhora que es desdobla la partícula inicial en temps imperceptibles que jo he anomenat "obertures temporals".

Ara bé, el temps és observable i mesurable a causa del moviment d'un espai en relació a un altre. Així, doncs, és continu. Diferenciar el temps en "obertures temporals" és diferenciar l'observació d'un moviment, és a dir, la percepció del mateix observador, que és alhora horitzó de partícules i partícula al seu horitzó.

Un desdoblament de l'observador inicial

El desdoblament implica un observador desdoblat, evolucionant a les obertures temporals de l'observador inicial. A causa d'una diferència de percepció, l'observador desdoblat evoluciona ràpidament en un temps accelerat que ell considera com a normal. Per a ell, el temps de l'observador inicial es torna un temps alentit o fix.

Així, doncs, aquest 2n observador proporciona instantàniament les respostes a les preguntes de l'observador inicial, per intercanvis d'informació a les “obertures temporals” en comú. L'observador inicial adquireix una memòria instintiva i “anticipadora” que permet fer-se noves preguntes. Aquesta anticipació us permet guanyar temps, però no els dona obligatòriament respostes a les primeres preguntes.

Un desdoblament de l'observador desdoblat

L'observador desdoblat ignora l'observador inicial perquè ignora el temps d'evolució.

Es pot considerar com un observador inicial que alhora es desdobla. El tercer observador respon, doncs, les preguntes del 2n fent-se ell mateix altres preguntes.

Passat, present, futur

Passat, present, futur i la consciencia com a baula dels tres observadors.

Un observador evoluciona al present. Respon les preguntes d’un primer observador que li semblen provenir del passat. Ell, a la vegada, es fa preguntes a les quals respon un 3r Observador. Aquestes respostes semblen estar en el futur. Per intercanvis d'informacions instantànies a les obertures temporals, és, alhora, observador en tres temps diferents: passat, present i futur. La consciència en el pressent escull les respostes de l’observador en el futur i les experimenta de forma que pot donar la millor resposta al primer observador.

La teoria del desdoblament dona una equació que permet expressar de manera rigorosa el canvi de percepció entre dos observadors desdoblats en dos temps diferents.

Aquesta equació és la base fonamental de la teoria del desdoblament. A causa d'un canvi d'escala d'espai i temps, reuneix allò infinitament gran d'un observador inicial i allò infinitament petit de l'observador desdoblat.

L’equació del desdoblament sota la forma Antiga:

Ora(???) = Aro (???).

Ora(???) = la divisió del temps.

Aro (???) = créixer en el futur.

La teoria del desdoblament es basa en una equació universal que permet passar de l'observador intern (que recorre un trajecte radial igual a ?R en un espai dilatat i accelerat) a l'observador extern (per a qui aquest mateix trajecte radial és el diàmetre del mateix espai: un diàmetre igual a 2R):

l'equació fonamental del canvi de percepció del temps i de l'espai entre l'observador intern (-) i l'observador extern (+):

(?R2)- = (4?R)+

- = Observador intern.

+ = Observador extern.

Observador únic i desdoblaments múltiples

El desdoblament no es limita a un sol desdoblament. El primer observador es pot desdoblar tantes vegades com li permet el moviment de desdoblament i multiplicar així la quantitat de segons observadors, desdoblats cadascun d'un 3r. No obstant això, el desdoblament del primer és sempre de manera que una informació li ve del 3r abans que el 2n en sigui conscient. Això imposa tres velocitats de desdoblament, calculades per la teoria del desdoblament i publicades el 1998:

C2 = 7*C1 = (73 / 12) 105*C0 on C0 és la velocitat de la llum

Aquesta relació de velocitat limita l'espai i el temps de desdoblament.

Aquest límit imposa una quantitat determinada de segons observadors desdoblats del 1r. Imposa també un únic desdoblament del 2n, que tindrà, doncs, un sol doble (Egbe Orun ati Egbe Aye) per respondre les seves preguntes.

En haver establert aquesta equació, vaig poder explicar de manera rigorosa el curiós postulat introduït per Einstein, que afirma, sense justificació lògica, que la velocitat de la llum era independent de la velocitat de la font i de la velocitat de l'observador. En efecte, C0 és la velocitat de percepció del temps present en un horitzó d'observació on tots els diferents observadors d'aquest mateix horitzó han de percebre totes les informacions alhora per formar part de la mateixa realitat present. Aquest sincronisme d'observació és indispensable perquè hi pugui haver un present comú als diferents observadors evolucionant al mateix horitzó i al mateix temps.

Els postulats desapareixen

Per accelerar el temps, cal fer servir obligatòriament velocitats més grans que C0. Anomenades superlluminoses, aquestes velocitats possibiliten a altres observadors desdoblats la percepció de la realitat més ràpidament. Des de fa alguns anys, científics (Aspect, 1982, Gisin 1998, Suarez 2002) han observat aquestes velocitats sense poder justificar-ne l'existència. Aquesta justificació semblava impossible, ja que, segons l'equació d'Einstein (E=mC2), una partícula ha de tenir una massa nul·la per assolir la velocitat de la llum. Com que una informació és una energia E, posseeix, doncs, una massa m = E/C2, que, a causa d'aquesta equació, no pot anar més ràpid que la llum.

Amb la teoria del desdoblament, ho podem explicar d'una altra manera:

-Una massa nul·la en un horitzó passa a un horitzó imperceptible amb una velocitat superlluminosa per una obertura temporal en què posseeix una massa.

-Una informació que sobrepassa la velocitat de la llum canvia de temps. És una llei posada en evidència per Langevin el 1923 (principi dels bessons de Langevin) i comprovada experimentalment el 1972 per Kneferle i Keating.

-Una ona infinitament gran en un horitzó es torna una ona infinitament curta en un altre on el temps està accelerat i on l'observador ja no té la mateixa percepció del temps.

-Un canvi d'escala mostra que un potencial a l'exterior d'un horitzó expressat en 1/L (on L és una mesura d'espai) es torna una força en 1/L2 per a les partícules d'aquest horitzó.

Les tres energies de desdoblament

Totes aquestes propietats permeten fer evolucionar en el mateix univers realitats (passat, present, futur) que no es perceben i que són dependents de 3 velocitats i de 3 energies de desdoblament del que la teoria del desdoblament fa la relació:

0,1%, 33,3% i 66,6% de l’energia inicial.

El 1998, Saul Permuller i Brian Schmidt van mostrar, cadascun pel seu costat, observant una supernova, que existia una energia de repulsió desconeguda corresponent al 66,7% de l'energia de l'univers. Aquesta observació ha confirmat el teorema de les 3 energies de la teoria del desdoblament publicada aquell mateix any. Al seu temps, Albert Einstein va intentar introduir una constant cosmològica de 67%. No havent pogut demostrar-la, va declarar, dos anys abans de morir, que aquesta constant era “l'error més gran de la seva vida”, quan, no obstant, provenia d'una intuïció genial.

L'èter

El desdoblament és limitat per intercanvis d'informació anada i tornada instantanis que formen la relació energètica entre els diferents espais desdoblats en temps diferents.

És rigorós, doncs, dir que un univers en desdoblament està recorregut per energies d'informació, l'equilibri de les quals depèn dels observadors i de la seva capacitat d'anticipar les respostes de manera instintiva i intuïtiva. Una pregunta d'un primer observador es torna així una energia en una obertura temporal en què un 2n observador, desdoblat del 1r, evoluciona en un temps accelerat. Les seves preguntes són alhora una energia en les seves obertures temporals en què un tercer observador, desdoblat del 2n, evoluciona en un temps encara més accelerat. L'univers s'omple, doncs, per aquesta energia vital d'informació que els antics anomenaven Èter.

En els nostres dies, a banda de la teoria del desdoblament, aquesta energia és encara misteriosa. Tot i això, existeix, i ja el 1948 Hendrik Casimir va poder evidenciar-la: acostant dos espais idèntics, observem que, a certa distància, aquesta energia comença a atraure els dos espais (efecte Casimir). El que encara s'ignora i que és explicat per la teoria del desdoblament, és que aquest efecte és cíclic.

Cicle de diferenciació dels temps

El moviment de desdoblament dels temps es fa segons un cicle que la teoria permet calcular. El passat, el present i el futur (definits anteriorment) se separen de temps inicial únic en 12 períodes de 2.070 anys, formant el cicle de 24.840 anys. Amb un període de transició de 1.080 anys (és a dir 9x12) el cicle és, doncs, de 25.920 anys. Això correspon al cicle de precessió dels equinoccis, observat, però mai no explicat. Cal dir també que aquesta separació dels temps correspon a 100 rotacions de Plutó al voltant del Sol.

Hi ha, doncs, un principi i un final del desdoblament dels temps que a l'antiguitat es deia “final dels temps” alhora que diferenciava els 12 períodes pel pas de les 12 constel·lacions a l'horitzó de l'eclíptica terrestre.

Ara bé, he pogut mostrar per la teoria del desdoblament que l'intercanvi d'informacions instantànies a les obertures temporals feia servir 12 circuits d'informació amb una simetria dodecaèdrica, (12 cares pentagonals). Associats de dos en dos, els moviments dels planetes del nostre sistema solar obren aquests circuits.

L'astrofísica moderna acaba de posar en evidència una simetria dodecaèdrica de la radiació fòssil, el que anomena el “Big Bang”. En efecte, es tracta d'intercanvis d'informació entre el passat, el present i el futur, necessaris al final d'un cicle que acaba el desdoblament dels observadors.

CONCLUSIÓ

Per primer cop, la teoria del desdoblament permet calcular constants universals (velocitat de la llum, constant d'estructura fina). Defineix, explica, justifica el cicle de precessió dels equinoccis (segons l'observació, aquest cicle és el del desdoblament del temps). També preveu modificacions al nostre sistema solar al final d'aquest cicle, per l'arribada de planetoides, i va ser publicat el 2006 per l'American Institute of Physics. En fi, trastornant tota la nostra noció del temps, posa sobretot en evidència una energia d’intercanvi d’informació particular entre passat, present i futur en obertures temporals imperceptibles.

Ara bé, el cicle de desdoblament del temps en el nostre sistema solar arriba al final i això pot comportar commocions planetàries. L'arribada d'aquests planetoides al llunyà cinturó de Kuiper desencadena alhora greus modificacions al cinturó d'asteroides i violentes explosions solars. Tampoc ignorem la pluja de meteorits que s'abat sobre la terra i que augmenta. Per compensar aquesta aportació de massa, el nostre planeta reacciona amb moviments volcànics cada cop més perillosos. Tots aquests intercanvis d'informació, de massa i d'energia trastornen el nostre món, el clima del qual canvia de manera brutal.

Entenent l'èter i els intercanvis d'energia d'informació entre partícules a les obertures temporals dels tres temps (passat, present, futur), seria possible millorar l'equilibri del nostre planeta, sobretot quan el final actual del cicle de

desdoblament fa permanents aquests intercanvis.

LA CONSCIÈNCIA I EL DESDOBLAMENT DEL TEMPS I DE L'ESPAI. OGBE-OYEKUN-IWORI-ODI. LA RODA DE L'ESFINX.

Tot i la utilització de diferents literatures religioses, el significat metafísic dels símbols es manté constant en totes les cultures. Els quatre primers Odu simbolitzen la creació de l'univers en els moments després del que la ciència anomena el Big Bang i que Ifà anomena la manifestació d'Oyigioyigi, és a dir, la pedra eterna de la Creació. Ogbe és el símbol de la vida, Oyeku és el símbol de la mort, Iwori és el símbol de la transformació i Odi és el símbol del renaixement. D'acord amb la ciència occidental, a la primera fracció de segon de la Creació, l'Univers sencer va esclatar en una bola de llum que es va refredar, es va transformar, i es va recrear en si mateix sobre la base de l'evolució de les lleis de la física. En aquell moment, la vida, la mort, la transformació i el renaixement van establir els límits fonamentals de temps i espai. El temps està marcat per la creació i la destrucció de la matèria i l'espai està marcat per l'expansió i la contracció de la matèria en relació amb la juxtaposició relativa d'un punt fix. Ogbe, Oyeku, Iwori i Odi creen la dinàmica i la manera que permeten la manifestació del temps i l'espai. Els dotze Odu restants són recreacions dels quatre primers als diferents nivells d'evolució.

Els quatre Odu següents reflecteixen els quatre primers Odu a mesura que canvien durant el desenvolupament de l'evolució. Irosun és la paraula yoruba per a la sang menstrual; que representa el naixement basat en l'herència genètica, l'ideal de l'aparició i la desaparició de diferents formes de vida. Irosun és la idea de la vida (Ogbe) que resulta de renaixement, reencarnació i evolució dels elements primordials de la creació. No tota l'evolució és suau i eficaç. A Owonrin tenim la possibilitat de mutació estable i inestable. Owonrin representa el final d'un llinatge particular, com a resultat de canvis interns; és la mort (Oyeku) en forma d'extinció. Obara és transformació arrelada en mutacions. A Obara canvi (Iwori) intern provoca un canvi en la interacció externa. Per exemple, la mutació de les aletes de peixos als peus representa un canvi intern que va crear un canvi significatiu en la interacció interna i externa. Okanran és un nou començament, una forma de renaixement (Odi) sobre la base de la necessitat d'adaptar-se a un nou entorn.

A Okanran tenim un ascens final d'ashe, o poder espiritual del regne invisible a allò visible. Això marca el punt d?inflexió; l'ashe de l'esperit se'n fa conscient i busca la reconciliació i la unió amb la Font. Ogundà és el primer dels quatre següents, és la nova vida dels éssers conscients de si mateixos que són capaços de crear la cultura, els registres de la història i imaginar la naturalesa essencial de la seva relació amb la creació.

A Ifà, Ogundà és el guardià de la veritat, el protector d'allò que defineix qui som i cap a on anem. A Ogundà, la vida (Ogbe) pren la forma de les ciutats i comunitats esteses que participen en formes de cooperació per fer front a qüestions de supervivència. La destrucció de la civilització és generalment el resultat d'un desastre natural a Osa, les forces destructives de la natura porten mort (Oyeku) als mètodes antics i en general ineficaços d'organització social. A Ika hi ha una anàlisi dels recursos propis després dels desastres naturals. Ika és l'adaptació del que va sobreviure a les forces destructives de la natura com a base per a la futura transformació (Iwori). El renaixement de la cultura ve amb un sistema immunitari incorporat als problemes del passat. Oturupon és el renaixement (ODI) de la cultura després de la neteja física que es produeix arran d'una epidèmia. A Oturupon les aigües curatives de Nana netegen el contagi causat per Omolu, l'esperit de la malaltia infecciosa.

Els darrers quatre Odu representen la vida, la mort, la transformació i el renaixement sota la visió mística. Una cultura que sobreviu a les forces de la destrucció física necessita una visió de futur per orientar l'esforç col·lectiu de reconstrucció. Otura és la font de la visió mística; la vida (Ogbe) d'un paradigma nou per guiar la comunitat cap a la connexió més propera amb l'esperit. Irete representa la mort (Oyeku) de la vella visió i la determinació per portar-la a la nova visió. Ose és la transformació (Iwori) que es produeix com a resultat de l'esforç comunitari per pregar per la connexió amb la font. Compartir una visió comuna del futur en què l'IRE és el principi rector que genera la força espiritual necessària perquè les nostres oracions hagin estat escoltades pels immortals. A Ofun experimentem el renaixement que es produeix com a resultat de les respostes dels immortals a les nostres oracions. És el renaixement (ODI) de tota la comunitat, cosa que porta a la recreació de la vida com s'havia expressat a Ogbe. Un estudi d'Odu és un estudi dels principis fonamentals que creen i sostenen la vida.

Les lleis del Kybalion

Mentalisme. El Tot és ment; l'univers és mental. El Tot és el conjunt totalitzador. No hi ha res fora del Tot. Entrenament de la ment correcta. Júpiter.
Correspondència. Com és a dalt, és a baix; com és a dins, és a fora. Aquest principi s'expressa en els tres Grans Plans: el Físic, el Mental i l'Espiritual. Visió o comprensió correcta. Mercuri.
Vibració. Res està immòbil; tot es mou; tot vibra. Paraula correcta. Estrelles / Univers.
Polaritat. Tot és doble, tot té dos pols; tot té el seu parell d'oposats: els semblants i els antagònics són el mateix; els oposats són idèntics en naturalesa, però diferents en grau. Els extrems es toquen; totes les veritats són mitges veritats; totes les paradoxes poden reconciliar-se. Pensament o determinació correctes. Mart.
Ritme. Tot flueix i reflueix; tot té els seus períodes d'avanç i retrocés; tot puja i baixa; tot es mou com un pèndol. La mesura del moviment cap a la dreta és la mateixa que cap a l'esquerra. El ritme és compensació. Esforç correcte. Oya. Lluna / Sol.
Causa i efecte. Tota causa té el seu efecte; tot efecte té la seva causa. Tot succeeix d'acord amb la llei. L'atzar o la sort no són més que noms donats a lleis no reconegudes. Existeixen molts plans de causalitat, però res escapa a la llei. Acció correcta. Saturn.
Gènere / Generació. La generació es manifesta en tots els plans. Tot té el seu principi masculí i femení, actiu i passiu. Ambdós gèneres existeixen a tot arreu. En el pla físic es manifesta com a sexualitat, i de la unió de les dues polaritats neix la creació, la generació. Concentració o meditació correctes. Terra.
El principi de l'atenció o del propòsit. Tota creació necessita atenció. Sense "vetllar" la creació, aquesta tendeix al caos. Funció: tota existència requereix propòsit o funció. Atenció correcta o consciència del moment present. Venus.

1.- El principi del Mentalisme. El Tot és ment; l'univers és mental. El Tot és el conjunt totalitzador. No hi ha res fora del Tot. Obatala. Júpiter. Entrenament de la ment correcta.

L'única manera com un home pot crear sense materials externs i sense reproduir és mentalment. Si l'univers és mental, és fàcil deduir que la transmutació mental ha de modificar i transformar les condicions i els fenòmens de l'univers i que la ment ha de ser el poder més gran que tenim per afectar aquests fenòmens.

2.- El principi de Correspondència. Com és a dalt, és a baix; com és a dins, és fora. Afirma que aquest principi es manifesta als tres Grans Plans: el Físic, el Mental i l'Espiritual. Elegba/Ibeyis. Mercuri. Visió o comprensió correctes.

Hi ha una correspondència entre el nostre estat mental intern i el món exterior; com és a dalt és a baix i com és a dins és fora. De la mateixa manera que el tot crea mitjançant la seva ment nosaltres també ho fem seguint el principi de fractalitat que governa tot el cosmos.

8.- El principi d'atenció o propòsit. Tota creació necessita atenció. Sense "vetllar" la creació, la creació tendeix al caos. La funció. Tota existència requereix propòsit o funció. Oshun. Venus. Atenció correcta o consciència del moment correcta.

La clau de la creació de la nostra realitat rau en la nostra atenció enfocada sostinguda i deliberada de manera conscient en alguna cosa en què t'estàs enfocant perquè allò en què et concentres és el que en última instància s'està generant, creant i desenvolupant.

El fet que no t'enfoques en allò que no vols i no li paris atenció no necessàriament t'allunyarà d'això. En no centrar el teu enfocament en allò que desitges i mantenir-te ignorant del que no vols és possible que ho vegis manifestat a la teva vida perquè altres ho manifestaran o ho atrauràs inconscientment.

La majoria de les persones tendeixen a utilitzar principalment el seu principi femení, viuen segons les idees dels altres i permeten que altres ments, l'entorn, els mitjans de comunicació, etcètera, plantin les llavors a les ments i es converteixen en les parcel·les de cultiu en lloc d'utilitzar la pròpia voluntat i principi masculí per generar realitat.

La clau per manifestar i crear està en la cura. La cura s'ha d'entendre aquí com allò a què dediques la teva energia i enfocament. Accions dirigides a aquest desig o propòsit i així veure'l manifestat al teu món.

7.- El principi de Gènere / Generació. La generació es manifesta a tots els plans, tot té el seu principi masculí i femení, actiu i passiu. Els dos gèneres existeixen per tot arreu. En el pla físic és la sexualitat i de la unió de les dues polaritats en sorgeix la creació, la generació. Yemaya/Olokun. Terra/Neptú. Concentració o meditació correctes.

"Jo sóc" es pot dividir en dues parts o aspectes diferents que, encara que treballin junts i en conjunció, poden ser separats a la consciència. Eventualment, el deixeble adquireix la consciència d'un ésser amb dos aspectes "el jo" i "el mi". "El mi" és la part mental on es generen pensaments i idees que alhora desemboquen en emocions i sentiments, i revelen el seu poder de creació i generació. Tot i això, necessita rebre energia del "jo" o "d'un altre jo" per produir les seves creacions mentals i, per tant, les seves accions. "El jo" és la part que anhela alguna cosa. El jo és l'aspecte de l'ésser. "El meu" és l'esdevenir.

El principi ocult dins del principi de gènere és la dinàmica de la cura. Allò que ens importa diàriament actua com la força motriu dels nostres pensaments i accions. Unificar pensaments, emocions i accions de manera que no hi hagi contradicció entre ells.

Desig, pensament, cura i acció. En aquest ordre. Primer s'encén l'espurna al cor que planta la llavor a la ment i mitjançant la cura constant aquesta llavor es desenvolupa. La ment comença a treballar i mitjançant la imaginació comença a crear als plans superiors. Alhora, el cor ens guia connectant-nos amb l'energia en la mateixa freqüència del que desitgem, potenciant les impressions i les creacions mentals, amb el poder magnètic.

5.- El Principi del Ritme. Tot flueix i reflueix; tot té els seus períodes d'avenç i reculada, tot puja i baixa; tot es mou com un pèndol; la mesura del moviment cap a la dreta és la mateixa que la del moviment cap a l'esquerra; el ritme és la compensació. Oya. Lluna / Sol. Esforç correcte.

El ritme es pot neutralitzar mitjançant l'art de la polarització. La consciència existeix en un pla superior i inferior i elevant-se mentalment al pla superior el mestre fa que l'oscil·lació del pèndol mental es manifesti al pla inferior mentre roman al superior lliurant així la seva consciència de l'oscil·lació contrària.

Això s'aconsegueix polaritzant-te al jo superior, elevant així les vibracions mentals de l'ego sobre el pla de consciència ordinari. És el mateix que elevar-se per sobre d'alguna cosa i permetre que passi per sota.

3.- El principi Tot vibra. Res no està immòbil; tot es mou; tot vibra. Olodumare / Olofin / Orun. Universo / Estrellas. Paraula correcta.

Hi ha una jerarquia on allò subtil dona origen a allò dens i l'esperit ordena i crea la matèria. Amb el principi de polaritat

pots modificar les teves vibracions mentals mitjançant un esforç de voluntat enfocant-te deliberadament a l'estat desitjat. La voluntat dirigeix l'atenció i aquesta modifica la vibració.

4.- El principi de Polaritat. Tot és doble, tot té dos pols; tot, el parell d'oposats: els semblants i els antagònics són el mateix; els oposats són idèntics en naturalesa, però diferents en grau; els extrems es toquen; totes les veritats són mitges veritats, totes les paradoxes es poden reconciliar. Shango. Mart/Plutó. Pensament o determinació correcta.

La voluntat dirigeix l'atenció i aquesta modifica la vibració. Per eliminar un estat mental no desitjat utilitza el principi de polaritat i enfoca la teva atenció al Pol oposat a què vols suprimir.

El principi de polaritat opera al llarg d'una escala vibratòria amb diferents graus que van del que és positiu al que és negatiu on el que és positiu és de naturalesa superior al que és negatiu. Si un experimenta por, és inútil tractar de suprimir-lo al seu lloc, cal cultivar el coratge i la por desapareixerà.

6.- El principi de causa i efecte. Tota causa té el seu efecte; tot efecte en té la causa; tot passa d'acord amb la llei; la sort o atzar no és més que el nom que se li dona a la llei no reconeguda; hi ha molts plans de causalitat, però res no escapa a la llei. Orula/Oshosi. Saturn. Actuar correcte.

La llei de Causa i efecte opera de manera incessant manifestant allò que hem generat en alguna forma. Per tant, en realitzar bones accions collirem bondat en algun moment. Encara que potser no provingui de les mateixes persones a qui hem beneficiat aquest principi de causa i efecte està en constant moviment i ningú no pot escapar a la seva influència.

L'oracle d'Ifà i els 256 autòmats cel·lulars programables fonamentals de la IA.

L'oracle d'Ifà porta implícit, com hem vist, les 8 lleis del Kybalion i això podria explicar per què els estats estàtics possibles (la situació d'una persona en un temps determinat) són 256, és a dir, 28 , i els estats dinàmics possibles (present, passat i futur) són 6561, és a dir, 38.

Atès que el nombre de sub-hipercubs en un hipercub de 8 dimensions és 6,561 = 81x81 = 38, l'oracle d'Ifà té una estructura ternària 38, així com una estructura binària 28:

Com mostren els antics jocs africans com l'Owari (joc semblant al Domino), l'estructura binària correspon a estats estàtics i l'estructura ternària correspon a estats dinàmics.

En matemàtiques i teoria de computabilitat, un autòmat cel·lular elemental és un autòmat cel·lular unidimensional on hi ha dos estats possibles (etiquetats 0 i 1) i la regla per determinar l'estat d'una cèl·lula en la propera generació depèn només de l'estat actual de la cèl·lula i els seus dos veïns immediats. Aquest és un dels models possibles més senzills de computació.

Hi ha 8 = 23 configuracions possibles per a una cèl·lula i els seus dos veïns immediats (les 8 lleis del Kybalion??). La regla que defineix l'autòmat cel·lular ha d'especificar l'estat resultant per a cadascuna d'aquestes possibilitats, és a dir, que hi ha 256= autòmats cel·lulars elementals possibles. Stephen Wolfram va proposar un esquema, conegut com el codi Wolfram, per assignar a cada regla un número de 0 a 255.

https://es.m.wikipedia.org/wiki/Aut%C3%B3mata_celular_elemental

El Joc de la vida és un autòmat cel·lular dissenyat pel matemàtic britànic John Horton Conway el 1970. És un joc de zero jugadors, en què la seva evolució ve determinada per un estat inicial, sense requerir intervenció addicional. Es considera un sistema Turing complet que pot simular qualsevol altra màquina de Turing.
https://es.m.wikipedia.org/wiki/Juego_de_la_vida

L'oracle d'Ifà utilitza l'estructura binària que correspon a estats estàtics i l'estructura ternària que correspon a estats dinàmics (present, passat i futur).

EL PASSAT, EL FUTUR, LA CONCIÈNCIA I EL PRESENT. ELS QUATRE GENETS DE L'APOCALIPSI.

Passat, present, futur i la consciència com a baula dels tres observadors.

Un observador evoluciona al present. Respon les preguntes d'un primer observador que li semblen provenir del passat. Ell, a la vegada, es fa preguntes a les quals respon un 3r Observador. Aquestes respostes semblen estar en el futur. Per intercanvis d'informacions instantànies a les obertures temporals, és, alhora, observador en tres temps diferents: passat, present i futur. La consciència en el pressent escull les respostes de l'observador en el futur i les experimenta de forma que pot donar la millor resposta al primer observador.

Els 12 passos de la màgia constitueixen un camí estructurat cap al desenvolupament interior i la transformació espiritual. Tanmateix, dins d'aquests, n'hi ha un en particular, sovint anomenat "el pas mestre" o "el pas més u", que no sempre és visible en els mapes tradicionals de la màgia ni en la Càbala. Aquest pas és el pas ocult, aquell que conté el nucli més decisiu i poderós del procés màgic.

A la Càbala, per exemple, es parla de 10 sefirot (esferes), però es reconeix l'existència d'una sefirà oculta anomenada Da'at, que representa un coneixement profund, invisible i fonamental. Això mateix succeeix amb els passos 13, 14, 15 i 16: són presents en cada transició, en cada obertura d'etapa, però són difícils de veure i d'entendre.

El comodí i l'intermediari

En cada decisió important, hi apareix un obstacle. L'univers et posa quatre proves cada vegada que avances en la creació de la teva realitat per veure si ets capaç de sostenir-la:

Resistència,
Silenci,
Minimitzar els petits canvis i dubtar de la seva autenticitat,
Por intensa a rebre allò que tant has desitjat.

Hi ha un pas comodí que s'infiltra entre tots els altres passos: entre l'1 i el 2, entre el 2 i el 3, i així successivament. És com una clau que obre les portes ocultes dins de cada etapa, un llindar que apareix quan estàs a punt d'avançar, però que també pot bloquejar el progrés si no és reconegut.

Els quatre paradigmes

A la vida, enfrontem quatre grans barreres que es reflecteixen en els paradigmes dominants de la nostra cultura:

"No puc / Jo puc": el poder i la capacitat d'acció.
"No permeto / Jo permeto": la religió i el permís per actuar.
"No serveixo / Jo serveixo": l'economia i el servei del resultat.
"No reconec / Jo reconec": la ciència i el coneixement.

Aquests paradigmes es corresponen amb els quatre "genets de l'apocalipsi" que apareixen simbòlicament en totes les cultures. Els passos 13, 14, 15 i 16 ens desafien a no aturar-nos davant d'aquestes barreres, sinó a travessar-les, i a

transcendir les limitacions imposades pel “no puc”, “no permeto”, “no serveix” i “no reconec”.

EL PASSAT

CONEIXEMENT. Conec o no Conec. Creador o criatura. La Ciència. La pregunta del doble (consciència) al passat. La consciència en el passat.

LA VIDA. L'INICI.

DES D'ON

BAIXA EL PROPOSIT

DIRECCIONALITAT

ESFINX DAVANT ELS INICIS:

Espera
Justificació
Combat cap a fora
Quedar-se en allò conegut.
Accepto el teu argument.

OGBE.

Ogbe es pot traduir com l'Esperit de tota la consciència o la Font de la vida, font del coneixement. El nen prodigi que va fer moltes coses misterioses quan creixia.

Ogbe és una manifestació de llum pura. És l'expansió de la llum d'un origen cap a fora. En termes pràctics, és un moviment sense oposició o un camí obert. Ogbe com una expressió de creixement espiritual representa una alineació perfecta amb el destí. Ifà ensenya que cada persona tria una destinació abans de tornar a la terra al cicle de reencarnació (atunwa). Ifà ensenya que, si una persona viu en harmonia amb el seu destí, la Natura proveirà una benedicció de llarga vida, abundància i família.

Fallar viure en harmonia amb el destí, genera malaltia, pobresa i solitud. Ifà ensenya que, si una persona està insegura sobre el seu destí, ha de viure en alineació amb els principis d'un bon caràcter perquè es creu que tots som hereditàriament bons. Quan una persona està en alineació perfecta amb la destinació, el problema més imminent és la possibilitat de moure's fora d'alineació. Quan Ogbe apareix, porta una admonició per quedar vigilant en el procés que es manifesti el bon caràcter. La manifestació negativa d'Ogbe en termes personals és arrogància.

1.- El principi del Mentalisme. El Tot és ment; l'univers és mental. El Tot és el conjunt totalitzador. No hi ha res fora del Tot. Obatala. Júpiter. Iroso. Entrenament de la ment.

2.- El principi de Correspondència. Com és a dalt, és a baix; com és a dins, és fora. Afirma que aquest principi es manifesta als tres Grans Plans: el Físic, el Mental i l'Espiritual. Elegba/Ibeyis. Mercuri. Ogbe. Visió o comprensió correctes.

8.- El principi d’Atenció o propòsit. Tota creació necessita atenció. Sense “vetllar” la creació, la creació tendeix al caos. La funció. Tota existència requereix propòsit o funció. Oshun. Venus. Ogunda. Atenció correcta o consciència del moment correcta.

7.- El principi de Gènere / Generació. La generació es manifesta en tots els plans, tot té el principi masculí i femení, actiu i passiu. Tots dos gèneres existeixen per tot arreu. En el pla físic és la sexualitat i de la unió de les dues polaritats

sorgeix la creació, la generació. Yemaya/Olokun. Terra/Neptú. Otura. Concentració o meditació correcta.

El Passat, la Consciència i l'Esfinx Interior

En el camí del desenvolupament interior, l'ésser humà és cridat constantment a recordar qui és, d'on ve i cap a on es dirigeix. Aquesta crida no prové de l'exterior, sinó de l'interior, d'un lloc profund on temps i espai deixen de ser lineals i esdevenen una sola experiència: la de la consciència. En aquest viatge, el passat es revela com arrel i font, el present com espai de decisió, i el futur com possibilitat viva. Però, entre l'anhel de transformació i el seu assoliment, hi apareix un arquetip que tots hem de confrontar: "l'Esfinx", guardiana del llindar i mirall de les nostres resistències internes. Aquest apartat explora el paper simbòlic i espiritual de l'Esfinx, la naturalesa de la consciència com a baula dels tres temps, i la saviesa ancestral d'Ifà com a brúixola per a la realineació amb el destí.

El passat: lloc d'origen i de coneixement

El passat no és una acumulació d'experiències mortes, sinó un territori viu, on la consciència busca resposta a les seves preguntes més essencials: "Sóc creador o criatura?", "Quin és l'origen del meu propòsit?". En aquest context, "Ogbe" simbolitza l'albada espiritual: l'expansió d'una llum primigènia que encarna el principi de la consciència pura. Ogbe és més que un signe: és el record vivent de la nostra naturalesa original, alineada amb el destí escollit abans de néixer. El passat, lluny de ser un pes, esdevé "una clau iniciàtica" per accedir a la saviesa interior.

La consciència com a pont entre dimensions

En aquest apartat, es planteja una nova visió del temps i de l'espai: tres observadors —passat, present i futur— interconnectats per la consciència. Aquesta concepció trencadora mostra com el present no només és un lloc de pas, sinó el "nucli de decisió", on l'individu pot "escoltar el futur" i respondre als missatges del passat. La consciència actua com un pont viu, un processador multidimensional que escull, integra i manifesta realitats. Aquesta visió coincideix amb les cosmologies més antigues, on el temps és circular i tot es troba, potencialment, en tot moment.

Ogbe i l'alineació amb el propòsit: una ètica espiritual

Ogbe es està alineat amb la pregunta de l'observador que es troba en el passat. Curiositat per conèixer les possibles respostes a la pregunta de l'observador del passat. Dins la cosmovisió d'Ifá, el destí no és una imposició, sinó una elecció feta abans de l'encarnació —un acte de responsabilitat sagrada. Ogbe ens mostra que viure en harmonia amb aquest destí genera benedicció, salut i plenitud. Però també adverteix: el perill no és només ignorar el camí, sinó desviar-se'n amb arrogància.

Aquí, la "vigilància espiritual" esdevé essencial. Quan l'individu s'alinea amb el seu propòsit profund, el món exterior ressona com un eco del seu ordre intern. Allò que sovint anomenem "sort" o "fluïdesa" no és sinó el reflex d'una coherència interna assolida.

L'Esfinx: resistència com a prova iniciàtica

Cada desig profund de canvi desperta una força contrària. Aquesta "arrencada bifàsica" és natural, i és aquí on emergeix "l'Esfinx Interior": no com a enemiga, sinó com "guardià del llindar del nou nivell de consciència". La seva funció és posar a prova la nostra voluntat, i ho fa a través de tres mecanismes:

"Combat cap a fora": Ens fa creure que el problema és extern, desviant l'atenció del conflicte intern no resolt.
"Espera": Ens sedueix amb la il·lusió del temps ideal, que en realitat no arriba mai.
"Justificació": Ens convenç amb arguments racionals que sonen versemblants però que amaguen por, indecisió o resistència.

Reconèixer l'Esfinx no significa destruir-la, sinó "comprendre la seva lògica i superar-la des de la consciència". És una figura iniciàtica: només la seva presència ja indica que som a les portes d'una veritable transformació.

Conclusió

El viatge espiritual és una dansa entre memòria i possibilitat, entre arrel i visió. La consciència, com una flama viva, travessa el passat, el present i el futur, i l'Esfinx —lluny de ser un enemic— és l'àngel que ens interroga abans de cada pas cap a la llibertat interior. La seva veu ens desafia, però també ens revela el nostre veritable poder: "l'elecció conscient d'avançar, malgrat la por, malgrat la incertesa". I quan, finalment, escoltem aquesta veu sense obeir-la, la travessem. No com a herois invencibles, sinó com a éssers desperts que han comprès que "l'expansió no és opcional", sinó natural. I que el propòsit, lluny de ser un objectiu exterior, "és una vibració interior que espera ser viscuda".

EL FUTUR

POSSIBILITAT. Puc o No puc. La Vida o la Mort. La política. Las respostes del doble (consciència) en el futur. La consciència en el futur.

LA MORT. EL FINAL.

LA CULPA

A ON

ESFINX DAVANT DEL POSSIBLE

No veure la falla (un altre me l'assenyala)
La falla és petita
Ja vaig considerar la falla
Mai va ser una falla
Quedar-se a l'impossible.
No accepto el teu argument.

OYEKUN.

Oyeku és una omissió de la frase O yeye ikú, que significa Esperit de la Mare de la Mort, embornal de la mort. En termes simples, Oyeku és foscor, la contracció completa de matèria en allò que la física anomena un forat negre. En termes humans, això pot significar la mort física. Més comunament, fa referència al final d'un cicle. Quan un nadó neix, hi ha un cicle final de viure dins del ventre. Quan un noi es torna adult, hi ha un cicle final de dependència amb els pares. A Ifà, el final de vida a la terra marca el principi de vida al regne dels ancestres (Orun). La paraula Yoruba per a negre és dudu i és associat amb Oyeku com un símbol per a la dimensió invisible, l'Origen de la Creació. Oyeku com a final de cicle, ens pot portar benediccions de pau.

A la seva manifestació negativa, Oyeku representa un final prematur d'un cicle que no pot resultar en completa maduresa o benefici.

FRASE CLAU: Oyeku crea i acaba un cicle.

La terminació del cicle expressat a Oyeku pot ser la terminació d'una etapa de desenvolupament personal, pot ser la terminació d'un projecte i pot ser la terminació del procés d'aprendre una lliçó de vida. Oyeku també es pot referir a la terminació de vida del cicle i està associat amb la literal mort física. Quan Oyeku fa referència a la possibilitat de la mort prematura, això inclou instruccions específiques en com evitar aquesta situació. Oyeku, a la seva manifestació negativa, és el fracàs per completar una tasca o la terminació prematura a un cicle. Aquest signe ens recorda que tot a la vida és temporal, i que hem d'aprendre a adaptar-nos als canvis en lloc de resistir-nos-hi.

5.- El Principi del Ritme. Tot flueix i reflueix; tot té els seus períodes d'avenç i reculada, tot puja i baixa; tot es mou com un pèndol; la mesura del moviment cap a la dreta és la mateixa que la del moviment cap a l'esquerra; el ritme és la

compensació. Oya. Lluna. Osa. Esforç correcte.

3.- El principi Tot vibra. Res no està immòbil; tot es mou; tot vibra. Olodumare/Olofin/Orun. Sol/Estrelles. Ojuani. Parlar correctament.

4.- El principi de Polaritat. Tot és doble, tot té dos pols; tot, el parell d'oposats: els semblants i els antagònics són el mateix; els oposats són idèntics en naturalesa, però diferents en grau; els extrems es toquen; totes les veritats són mitges veritats, totes les paradoxes es poden reconciliar. Shango. Mart/Plutó. Irete. Pensament o determinació correcta.

6.- El principi de Causa i efecte. Tota causa té el seu efecte; tot efecte en té la causa; tot passa d'acord amb la llei; la sort o atzar no és més que el nom que se li dona a la llei no reconeguda; hi ha molts plans de causalitat, però res no escapa a la llei. Orula/Oshosi. Saturn. Oyekun. Actuar correcte.

El Futur, la Consciència i l'Esfinx Interior

El futur és un territori ple de possibilitats: el "puc" o "no puc", la vida o la mort, el progrés o la paralització. Aquesta dualitat essencial reflecteix la natura mateixa de la realitat i de la consciència humana. Aquest apartat analitza la concepció del futur des d'una perspectiva simbòlica i filosòfica, especialment a través de la figura d'Oyeku i aprofundeix en el concepte de l'Esfinx interior com a metàfora del sabotatge personal. Aquest apartat també explora com comprendre i superar aquests paranys pot conduir a una millor integració del nostre present, futur i passat.

El Futur i la Consciència com a Eixos de la Realitat

Aquí, el futur no és una predicció estàtica sinó una possibilitat dinàmica, on la consciència "escull" entre diverses respostes, i es dona així l'oportunitat d'actuar de forma creativa i responsable. Aquesta idea es reforça en la representació d'Oyeku, símbol yoruba de la mort i final de cicle, que és alhora un inici i una benedicció potencial. En aquest sentit, la mort física o metafòrica no representa un final, sinó una transició cap a una nova etapa, i reforça la idea d'etern retorn cíclic i transformació.

L'Esfinx Interior i el Parany de la Víctima

La metàfora de l'Esfinx descriu el mecanisme psicològic que impedeix reconèixer les pròpies falles i responsabilitats. El sabotatge es manifesta en quatre formes:

"No reconèixer la falla:" Negar l'existència del problema.
"Minimitzar el problema:" Considerar la falla insignificant.
"Creure que ja s'ha resolt:" Enganyar-se sobre la superació.
"Negar que hi hagi hagut defecte:" Refusar acceptar la fallada.

Aquestes actituds mantenen la persona estancada, evita la transformació personal i el creixement. L'Esfinx, lluny de ser un enemic a combatre, és un mecanisme que cal entendre amb lucidesa per transcendir-lo. En reconèixer honestament les pròpies limitacions, a l'hora d'adquirir el teu poder personal, abandonant el rol de víctima i assumint el rol d'agent actiu del canvi.

Oyeku i l'alineació amb el teu compromís: una ètica espiritual

El cicle vital, si es viu amb consciència, implica una ètica espiritual. Aquesta ètica no és moralista, sinó compromesa amb el propòsit intern, està alineat a voler trobar les possibles respostes que ofereix l'observador que es troba en el futur a la pregunta de l'observador que es troba en el passat. Oyeku ens recorda que no hi ha progrés sense final, que tota iniciació comença amb una renúncia.

Quan un ésser humà s'alinea amb aquest compromís profund —amb el que sap que ha vingut a fer—, pot viure els finals no com a traumes, sinó com a rituals de pas. En aquest sentit, Oyeku ens ofereix instruccions per evitar terminacions prematures: deixar de repetir errors, tancar etapes amb consciència, escoltar la veu futura des del present.

Aquest signe ens recorda que tot a la vida és temporal i que la saviesa consisteix a aprendre a adaptar-se als canvis, en lloc de resistir-s'hi.

Conclusions

El futur, doncs, no és un destí fix, sinó un espai obert de possibilitats on la consciència pot triar el camí del creixement o el del bloqueig. Acceptar les nostres falles i aprendre d'elles és clau per avançar cap a una vida més plena i autèntica. En última instància, aquest viatge interior és també un retorn a l'origen i una reconciliació amb la mort com a part essencial de la transformació i la continuïtat.

LA CONSCIÈNCIA

LLIGAR CAPS (INDIVIDUALITZACIÓ). Permetre o No Permetre. Allò Diví o allò Humà. La Religió. L'ètica. La coherència. La passió. La consciència en el no temps.

LA TRANFORMACIÓ.

EL PERMÍS

PER ON

ESFINX DAVANT EL CREIXEMENT

Anar-se
Enutjar-se
No assabentar-se del creixement
Creure's per sobre del creixement. Subestimar-ho.
Per què? Potser que sí o potser que no.

No créixer o quedar-se en el creixement amb contingències (bloqueig del creixement, de la individualització, per circumstàncies atzaroses).

IWORI.

Iwori prové de l'elisió I AWO ori, que significa "Jo sóc el misteri de la consciència" (el coneixement se'n fa conscient), que és el símbol d'Ifà per a la transformació. Ori o la consciència és descrit per Ifà com un fenomen en constant evolució. Un proverbi Yoruba diu que l'ori que surt de casa al matí no és l'ori que arriba a casa a la nit.

Iwori és una omissió d'iwa ori, que significa el caràcter de consciència o l'essència interna de la consciència. Ifà ensenya que totes les coses a l'univers tenen alguna forma de consciència. La paraula Iwori implica una associació amb el procés de consciència que forma la pròpia identitat única. En termes psicològics, això és anomenat individualització. A Ifà, el concepte d'Iwori és associat amb la transformació espiritual simbolitzada per l'element del foc. En termes pràctics, Iwori és el foc de la passió. Passió pot portar al conflicte. En termes positius, el conflicte pot portar a resolució i creixement. En termes negatius, el conflicte pot portar a més conflicte i derrota. Passió també és associada amb l'impuls cap a la procreació.

FRASE CLAU: Iwori crea transformació.

Iwori és el principi del foc o passió. La transformació passa com a resultat de la passió perquè requereix coratge per sortir de patrons vells de comportament. La transformació ens porta més a prop del nostre veritable ésser, revelant qüestions de summa importància. El símbol del foc és usat perquè el foc transforma totes les coses a la Natura. En la seva manifestació negativa, Iwori és la passió del conflicte sense sentit, la necessitat de salvar la teva manera de veure i la necessitat de tenir la teva pròpia manera, encara que signifiqui fer servir la força o violència.

5.- El Principi del Ritme. Tot flueix i reflueix; tot té els seus períodes d'avenç i reculada, tot puja i baixa; tot es mou com un pèndol; la mesura del moviment cap a la dreta és la mateixa que la del moviment cap a l'esquerra; el ritme és la compensació. Oya. Lluna. Iwori. Esforç correcte.

2.- El principi de Correspondència. Com és a dalt, és a baix; com és a dins, és fora. Afirma que aquest principi es manifesta als tres Grans Plans: el Físic, el Mental i l'Espiritual. Elegba/Ibeyis. Mercuri. Ika. Visió o comprensió correcta.

8.- El principi d'Atenció o propòsit. Tota creació necessita atenció. Sense "vetllar" la creació, la creació tendeix al caos. La funció. Tota existència requereix propòsit o funció. Oshun. Venus. Oshe. Atenció correcta o consciència del moment correcta.

6.- El principi de Causa i efecte. Tota causa té el seu efecte; tot efecte en té la causa; tot passa d'acord amb la llei; la sort o atzar no és més que el nom que se li dona a la llei no reconeguda; hi ha molts plans de causalitat, però res no escapa a la llei. Orula/Oshosi. Saturn. Obara. Actuar correcte.

La consciència com a mecanisme per a "lligar caps" i l'Esfinx Interior

La consciència constitueix el nucli dinàmic de l'ésser humà, un fenomen en perpètua evolució que transcendeix la linealitat temporal i articula l'experiència individual amb dimensions universals i espirituals. Des de la perspectiva simbòlica i ancestral del pensament Yoruba i el concepte d'Iwori, la consciència es revela com un procés actiu d'individualització i transformació, marcat per la passió i el foc interior. Tanmateix, aquest procés no està exempt de desafiaments: "l'Esfinx interior" encarna les forces internes que obstaculitzen l'acció i el creixement, i genera resistència, dubtes i paràlisi.

La consciència i el foc transformador d'Iwori

El terme Yoruba "Iwori" —"Jo soc el misteri de la consciència"— encapsula la naturalesa evolutiva i misteriosa de la consciència. Lluny de ser un estat estàtic o un simple reflex passiu, la consciència és un procés dinàmic que implica triar entre el diví i l'humà, navegar entre l'ètica i la passió, i assumir la responsabilitat de la coherència interna. En aquest context, el foc, símbol recurrent en la tradició, representa la passió vital que provoca la transformació profunda, i desintegra patrons rígids i facilitant l'emergència del veritable ésser.

Aquesta passió, però, és ambivalent: pot ser font de creixement o de conflicte destructiu, depenent de com es canalitzi. Així, la consciència ha de trobar un equilibri delicat, una harmonia entre impuls i reflexió, que permeti la transformació autèntica sense caure a la trampa de la violència o la rigidesa.

La consciència com a enllaç entre passat, present i futur

Una de les claus per entendre la funció profunda de la consciència és el seu paper com a nexe entre tres observadors temporals: passat, present i futur. El primer observador representa la memòria i les experiències acumulades —el passat— que influeixen en la nostra percepció i decisions. El segon observador, el present, és qui viu i actua en l'ara, responent als estímuls i les preguntes del passat. El tercer observador, el futur, simbolitza les projeccions, possibilitats i respostes anticipades que guien el present cap a decisions més conscients.

La consciència en el present actua com a mediadora activa, seleccionant les respostes del futur per afrontar les demandes del passat, facilitant així un diàleg dinàmic entre les tres dimensions temporals. Aquesta tríada permet no només una comprensió integral de l'experiència humana, sinó també la capacitat de transcendència de la linealitat temporal i d'actuar amb més llibertat i responsabilitat.

L'Esfinx interior: el paradigma de la resistència interna

La metàfora de "l'Esfinx interior" descriu els quatre paranys que la psique tendeix a desplegar per inhibir l'acció i el desenvolupament:

"La pèrdua o absència percebuda com a càstig," que genera culpa i desànim.
"L'enuig, tant propi com aliè," que produeix bloquejos emocionals i conflictes.

“La racionalització desmotivadora,” que fomenta el dubte i la renúncia.
“La negació del canvi real després de l’acció,” que impedeix integrar i reconèixer la transformació.

Aquests obstacles formen un sistema complex que pot portar a la inacció i a l’externalització de la responsabilitat, i converteix el subjecte en el seu propi botxí, en culpar l’entorn per la seva paràlisi.

Iwori i l’alineació amb el fet d’escollir: una ètica espiritual

La consciència no és només un reflex del que som, sinó també una porta oberta al que podem arribar a ser. Com un pont que uneix el passat que ens interroga amb el futur que ens inspira, la consciència present —quan s’alinea amb el foc d’Iwori— pot transformar la passió en un camí, el conflicte en evolució i el misteri en revelació. Així, es fa possible viure des del permís interior, amb autenticitat i coherència. En aquest viatge, Iwori simbolitza el coratge necessari per transformar-nos, mentre que la consciència és el vehicle que ho fa possible. És el desenvolupament de l’intel·lecte o capacitat per triar la millor opció. Iwori es està alineat amb trobar la millor resposta que ofereix l’observador que esta en el futur a la pregunta de l’observador que es troba en el passat.

Conclusions

El procés d’individuació i creixement espiritual requereix no només l’activació del foc interior de la consciència —Iwori—, sinó també la valentia per enfrontar i superar els desafiaments interns simbolitzats per l’Esfinx. Aquest enfrontament no és extern sinó íntim, una batalla que demanda autoconsciència, disciplina i compassió. Mantenir l’acció amb propòsit, guiat pels principis universals, implica afirmar la llibertat i responsabilitat pròpies davant les inevitables fluctuacions de la vida. La consciència, com a enllaç entre passat, present i futur, possibilita una experiència integral i lliure de l’ésser, transcendint les limitacions temporals i els obstacles interns. En última instància, és la força que transforma i guia cap a la manifestació autèntica de l’ésser.

EL PRESENT

NECESSITAT. Servir o No servir. La Ment o La Matèria. L’economia. L’enllaç entre el doble en el passat i el doble en el futur com a mecanisme de supervivència. La consciència al present.

EL RENAIXEMENT.

L'OBLIGACIÓ

RESULTAT

ESFINX DAVANT LA FALLA DE L'ALTRE

No veure la falla a l'altre
Tapar-li la falla a l'altre
Ser els ulls de l’altre
Identificar-te a la falla de l'altre. Em quedo cec com l'altre.
Quedar-se en allò no necessari.
No necessàriament.

ODI

Odi és la paraula Yoruba per als òrgans reproductius de les dones i el procés de donar a llum. A la cosmologia d'Ifà, tots els naixements, després del moment inicial de la Creació, són renaixement. En termes humans, renaixement fa referència a la reencarnació (atunwa), en termes pràctics, és la creació de noves formes des d'estructures inadequades i obsoletes. A la seva manifestació negativa, Odi és un intent desesperat d'aferrar-se al passat.

Odi és la paraula yoruba per a allò que els hindús anomenen el chakra arrel. És el símbol de renaixement, és l'expiació

de l'enteniment del coneixement experimentat. Quan una estrella simple feta d'àtoms d'hidrogen es col·lapsa en un forat negre, el forat negre s'esfondra sobre si mateixa fins a convertir-se en una supernova composta per tots els elements que es troben a l'Univers. Aquest cicle es basa en el principi fonamental que res a l'Univers es crea ni es destrueix; simplement passa pel procés de la vida, la mort, la transformació i el renaixement.

FRASE CLAU: Odi crea el renaixement.

Odi, com el renaixement, es refereix al canvi total de ment, cos i esperit que passa en punts significatius en el camí de la disciplina espiritual. El renaixement passa en una iniciació ritual i en aquests moments iniciats a les nostres vides diàries que transformen la nostra percepció d'un mateix del món. Ifà ensenya que, després del moment original de la Creació de tot naixement, és el renaixement, llum renascuda com a estrelles, estrelles renascudes com a planetes, aigua renascuda de la terra i així successivament. En la seva manifestació negativa, Odi és arbitrarietat al canvi, en resistència a la transformació real, o és una inclinació inadequada al passat.

1.- El principi del Mentalisme. El Tot és ment; l'univers és mental. El Tot és el conjunt totalitzador. No hi ha res fora del Tot. Obatala. Júpiter. Odi. Entrenament de la ment correcta.

3.- El principi Tot vibra. Res no està immòbil; tot es mou; tot vibra. Olodumare/Olofin/Orun. Sol/Estrelles. Otrupon. Parlar correctament.

4.- El principi de Polaritat. Tot és doble, tot té dos pols; tot, el parell d'oposats: els semblants i els antagònics són el mateix; els oposats són idèntics en naturalesa, però diferents en grau; els extrems es toquen; totes les veritats són mitges veritats, totes les paradoxes es poden reconciliar. Shango. Mart/Plutó. Okana. Pensament o determinació correctes.

7.- El principi de Gènere / Generació. La generació es manifesta en tots els plans, tot té el principi masculí i femení, actiu i passiu. Tots dos gèneres existeixen per tot arreu. En el pla físic és la sexualitat i de la unió de les dues polaritats sorgeix la creació, la generació. Yemaya/Olokun. Terra/Neptú. Ofun. Concentració o meditació correcta.

El Present, la Consciència i l'Esfinx Interior

En l'encreuament del temps –passat, present i futur–, es desplega la consciència com a eix vertebrador de l'experiència humana. La vivència del present no és un instant aïllat sinó una cruïlla on convergeixen els ecos del que ha estat i les possibilitats del que pot ser.

El present com a espai de consciència i decisió

El present es presenta com a necessitat i alhora com a prova. La dualitat fonamental planteja dues opcions: servir o no servir; ment o matèria. La consciència, situada en aquest centre temporal, actua com a baula entre el doble en el passat i el doble en el futur. Així, l'observador en el present escull les respostes del futur per donar sentit al que prové del passat.

Aquesta mecànica de supervivència no és només instintiva, sinó espiritual: implica reconèixer els fluxos d'informació entre els diferents plànols de la realitat i situar-se en l'eix de la responsabilitat. Servir, en aquest context, vol dir escoltar aquesta consciència al present i actuar des del discerniment, evitant quedar-se atrapat en allò que "no és necessari".

Els paranys de l'esfinx: la relació amb l'altre com a "mirall de l'ànima"

L’esfinx, figura mítica i arquetípica, simbolitza els obstacles interns que bloquegen el pas cap a una major llibertat interior. Els seus tres paranys giren entorn de la relació amb la “falla de l’altre”:

“Negar la falla de l’altre” és negar la realitat, quedar-se cec davant l’evidència.
“Imitar la seva falla” implica perdre l’autonomia i caure en la repetició inconscient.
“Voler salvar l’altre” suposa una desconnexió del propi camí, atrapar-se en una responsabilitat que no correspon.

Aquestes formes d’evasió reflecteixen una incapacitat per acceptar la imperfecció com a part de l'existència. L’autèntica llibertat rau a veure la falla, però no a carregar-la. És aquí on entra en joc el principi de polaritat: entre rebuig i fusió hi ha un tercer camí, el de l’observació compassiva i la no-identificació.

Odi i l’alineació amb el teu destí: una ètica espiritual

Aquest signe està alineat amb l’assoliment del teu destí i el desenvolupament de la teva autoritat.

El concepte Yoruba d’Odi emergeix com un node simbòlic central. El seu doble significat –òrgans reproductius i procés de donar a llum– obre una porta d’interpretació al renaixement com a resposta espiritual a l’obsolescència interna. A diferència del naixement original, el renaixement implica consciència, decisió i transformació: una resposta activa davant estructures que ja no sostenen la vida ni la veritat.

Quan Odi es manifesta com a renaixement, s’alinea amb una ètica espiritual profunda: viure per servir, actuar des de la consciència, i oferir el fruit de l’experiència com a resposta útil al món. Aquesta actitud trenca amb el patró regressiu d’aferrar-se al passat (manifestació negativa d’Odi) i obre el camí de l’autenticitat, de la teva “Autoritas”.

El renaixement, així entès, no és una etapa més, sinó el criteri de maduresa espiritual: qui ha renascut sap veure la falla de l’altre sense jutjar-la, sap reconèixer l’ombra dels altres i, sobretot, sap transformar-la en llum. Odi és la resposta a través de l'experiència de l’observador que es troba al present a la pregunta de l’observador que es troba al passat.

Conclusió

L’esfinx, el renaixement i la consciència al present formen un triangle iniciàtic. Reconèixer la falla en l’altre sense quedar-s’hi atrapat, acceptar el dolor del canvi sense resistir-s’hi, i mantenir la ment clara són proves essencials en el camí de l’evolució espiritual. Odi crea el renaixement i aquest renaixement és el fruit d’una elecció conscient: viure des de la veritat interior i no des de les expectatives o les ferides de l’altre.

Així, el camí no és cap salvació exterior, sinó una disciplina interior que reconcilia els tres observadors del temps dins d’un mateix acte de consciència: servir des del present, transformar el passat i crear el futur.

L’ORACLE D’IFÀ, LES CONSTEL·LACIONS ZODIACALS, ELS DOTZE TREBALLS D’HÈRCULES I RAMON LLULL

De tot el que hem anat analitzant, ja podem lligar caps i explicar el que Ramon Llull, en el seu diagrama, potser volia expressar…

Ogbe. El Passat. Bondat en els pensaments, en les idees. No pensis de fer als altres allò que no voldries que pensessin fer-te a tu.
Oyekun. El Futur. Paciència per aconseguir allò que un es proposa. La constància i l’esforç són més importants que la rapidesa.
Iwori. El No-temps. Fraternitat. Comprendre que tots som u. Tots formem part del tot, i sense una part no som el tot.
Odi. El Present. Misericòrdia. Sense l’expiació dels errors, d’allò que ja no ens serveix, no hi ha evolució.

Irósun. Aquari. Aprendre a gestionar i desenvolupar les capacitats innates que ens vénen dels nostres ancestres.
Ojuani. Peixos. Aprendre a dominar els pensaments, emocions i sensacions.
Obara. Àries. Aprendre a escoltar els altres i a un mateix. Sense humilitat, et quedes atrapat en tu mateix, en l'egoisme.
Okana. Taure. Si cada acte es fa amb generositat, l'univers també et portarà amb generositat allò que desitges. Sense generositat, quedes aïllat en l'avarícia.
Ogunda. Bessons. Enganyar l'inconscient per obtenir les eines per arribar al resultat desitjat. Mentir a Atlas (encarregat de sostenir l'univers) dient que ja has trobat la manera d'utilitzar les eines del passat per aconseguir el resultat que desitges, encara que no ho percebis. Ogunda és el guardià de la nova veritat. Del nou jo.
Osa. Càncer. Aprendre a interpretar els senyals que rebo de l'univers. Són coherents? Estem desocultant les eines correctes o anem en la direcció equivocada? Aprendre a no defallir en allò que volem. La força de voluntat és no renunciar al que vols aconseguir, malgrat les dificultats que es puguin presentar.
Ika. Lleó. Glòria. Honor i valor. Aprendre a creure en un mateix, en les pròpies forces. Brillar com a subjecte. No cal conquerir la corona: simplement reconeixem que ja la portem posada.
Otrupon. Verge. La virtut és aprendre a aconseguir les coses no per la força, sinó per seducció. Brillar com a objecte. Estar preparat per oferir-se a l'altre.
Otura. Balança. Aprendre a posar en una balança la teva veritat i la veritat dels altres. La justícia s'assoleix quan allò que vols aconseguir es fonamenta al màxim en la veritat superior, que està per damunt de la teva veritat individual.
Irete. Escorpí. Aprendre a enfocar-se en el resultat que es persegueix. La perfecció és un camí de prova i error que cal recórrer per arribar al resultat que es vol aconseguir.
Oshe. Sagitari. El matrimoni entre el teu propòsit i la intel·ligència universal. La saviesa és agrair i gaudir del que ens regala l'univers.
Ofun. Capricorn. L'excel·lència s'assoleix quan es materialitza allò que realment volíem. El repte és no quedar-se atrapat en allò material. La matèria és només un camí per aprendre a ser cocreadors i evolucionar com a éssers espirituals en una roda cap a la plenitud i l'alegria.

Els 4 passos ocults: la consciència de l'observador en el passat, futur i present

El diagrama de Ramon Llull, amb setze passos, i la teoria dels desdoblaments del temps de Jean-Pierre Garnier Malet ens revelen que la consciència opera a través del temps i l'espai en tres dimensions simultàniament:

"Passat": l'observador que formula preguntes, basades en les experiències.
"Present": el punt de decisió, on l'ànima escull quina realitat experimentar.
"Futur": l'observador que envia respostes, opcions potencials de realització.

Aquest model planteja que "la consciència en el present pot escollir entre múltiples futurs possibles", tots ja existents en estat potencial. Quan connectem amb el nostre doble del futur, el "jo potencial", podem rebre informació privilegiada, solucions i idees que ens permeten actuar d'una manera més alineada i aquesta experiència traslladar-la com a resposta a les preguntes de l'observador en el passat.

Aquest mètode complementa el cicle zodiacal: no només avancem en el temps, sinó que el "traspassem", convertint-nos en co-creadors de la nostre realitat.

El passat com a pregunta. (Ogbe).

Bondat en els pensaments. El primer pas d'aquest cicle superior comença amb una mirada al passat, però no com a nostàlgia, sinó com a fonament ètic. Ogbe ens recorda que tot desig que formulem ha de néixer de la puresa de pensament, de la bondat essencial.

La creació comença en el pensament. Si aquest està contaminat per l'egoisme, la ràbia o la venjança, la realitat manifestada també ho estarà.

Es tracta de revisar el nostre sistema de creences, la nostra narrativa interna. ¿Els meus desitjos sorgeixen de la

necessitat o de la plenitud? Ogbe ens diu: “No desitgis per a l’altre allò que no voldries per a tu.” Aquesta és la llavor kàrmica de tota realitat.

El futur com a possibilitat (Oyekun).

Paciència i constància. El futur es revela no com una promesa immediata, sinó com una vibració subtil que cal saber esperar. Oyekun ens ensenya que la resposta de l’univers no és ràpida, sinó el resultat de la constància, la perseverança i la confiança.

Aquí aprenem a escoltar les respostes del doble. Però per rebre, cal paciència i renunciar al control. Els senyals arriben quan hem fet el treball interior i no exigim resultats immediats.

La collita madura és fruit d’una ment entrenada en la resiliència. La impaciència bloqueja la inspiració. Aquest pas ens convida a confiar en el procés, encara que el camí sembli incert.

La consciència com a pont (Iwori).

Fraternitat i unitat. Iwori ens recorda que tots som un, i que actuar conscientment és actuar en harmonia amb l’univers. Ja no actuem només per a nosaltres, sinó com a part de la totalitat.

Formem part d'un engranatge còsmic on les baules més properes són amb els nostres observadors en el passat, futur i present. Aquest pas ens exigeix coherència. No n’hi ha prou de saber què fer: cal actuar en alineació amb el tot.

El present com a experiència (Odi).

Misericòrdia i alliberament del que no serveix. El present és el lloc on la realitat es fa possible. Però primer cal buidar-se. Odi ens parla de misericòrdia amb un mateix, del perdó intern que obre espai per a la nova realitat.

Sense expiar allò que ens sobra, sense deixar anar l’ego ferit, no podem accedir a la nova realitat. Aquest pas consisteix a desprendre’s d’allò que ja és mort, de la mort simbòlica del vell jo. Com una copa buida que espera l’aigua nova.

Aquí s’activa la capacitat de desaprendre, de deixar enrere patrons ineficients, culpes antigues o exigències autoimposades. És un espai d’humilitat i obertura. Sense neteja interior, no hi ha recepció intuïtiva veritable.

Els 12 passos de la creació i els treballs d’Hèrcules: la consciència de l’observador en el present.

El zodíac, en aquest context, no és només un sistema astrològic, sinó una seqüència d’arquetips interns que activen diferents aspectes de l’ànima. Cada pas, vinculat a un treball d’Hèrcules (observador interior o observador en el pressent), representa una clau per a desbloquejar una etapa del procés creador de realitat pròpia en combinació amb els 4 passos anteriors en què s’expressa l’espai-temps o l’univers en la seva totalitat.

Aquests quatre passos ocults es presenten cada vegada que avancem. Cada vegada que volem avançar un pas més en els dotze passos personals. Avancem o ens quedem bloquejats per l'esfinx interior?

1. Aquari – El caos de la idea (Les quadres d’Àugies).

La ment és plena de residus, creences i pensaments contaminants. Heracles ha de netejar les quadres en un sol dia: simbolitza l’acte de fer espai per a una idea nova i inspirada. L’aigua (intuïció) neteja la ment i obre el canal cap a la inspiració.

2. Peixos – El propòsit (Els bous de Gerió).

Els bous simbolitzen una energia potent però dispersa. Cal redirigir aquesta energia cap a un propòsit. Passar del desig inconscient al propòsit conscient implica trobar la direcció profunda i espiritual de l’objectiu vital.

3. Àries – L'ordre de la paraula i l'emoció (Les eugues de Diomedes).

Les eugues devoradores simbolitzen emocions desbocades. Dominar-les és aprendre a ordenar la idea amb emoció i paraula coherent, alineant pensament i sentiment per evitar l'autosabotatge.

4. Taure – La forma (El minotaure de Creta).

L'energia ha de prendre forma. Aquest pas ens demana sentir, com si ja el tinguéssim, l'estat emocional del resultat desitjat. És el principi de la vibració: allò que vibres, atraus. La forma es manifesta des del sentir.

5. Bessons – La nova veritat (El jardí de les Hespèrides).

Transformar la narrativa interna. Ogunda és el guardià del nou jo que es construeix des de la creativitat mental i la relectura del passat. El jardí representa el coneixement i la sincronia. La comunicació amb l'univers es torna bidireccional.

6. Cranc – La direcció interna (La cérvola d'Arcàdia).

Aquest pas ensenya a interpretar els senyals externs com a respostes del cosmos. Cal actuar amb determinació innegociable. La cérvola amb potes de bronze, impossible de caçar, representa l'objectiu esquiu que només s'assoleix amb persistència i fermesa emocional.

7. Lleó – Allò subtil governa allò dens (El lleó de Nemea).

La força bruta no serveix. Cal treballar des de l'àmbit subtil, des de la intenció, la presència i la vibració per influir sobre la realitat. Heracles escanya el lleó amb les mans nues: domini del pla dens des del poder interior.

8. Verge – Seduir sense forçar (El cinturó d'Hipòlita).

El veritable poder d'atracció no és imposició, sinó magnetisme. Igual que Hipòlita lliura el cinturó voluntàriament, aquest pas ensenya a seduir la realitat amb naturalitat, sense manipulació.

9. Balança – Estratègia i inducció (El senglar d'Erimant).

Aquest pas representa la capacitat de relacionar-se, negociar i influir. El treball no és tant físic com tàctic: es tracta d'integrar l'altre com a part del procés creatiu, no com a obstacle.

10. Escorpí – El focus i la transmutació (L'Hidra de Lerna).

L'Hidra simbolitza els pensaments recurrents que cal transcendir. Tallar un cap en fa créixer dos. Només el foc (la consciència) pot cremar-ne les arrels. L'energia sexual es converteix aquí en una força de focus i transmutació.

11. Sagitari – L'acte sexual, l'agraïment i l'acceptació (Els ocells d'Estífal).

L'acte sexual i l'agraïment, el cercle comença a tancar-se. És la vibració més elevada per manifestar. Els ocells són com pensaments dispersos que cal orientar i transformar en missatges positius cap a l'univers.

12. Capricorn – El resultat i la transcendència (El ca Cèrber).

Obtenir el resultat no és el final, sinó l'inici d'un nou nivell. Cèrber, guardià dels inferns, simbolitza el pas cap a una dimensió més elevada. El resultat només té sentit si ens transforma.

Conclusió

La integració dels Dotze Treballs d'Hèrcules amb les constel·lacions zodiacals ens revela un camí simbòlic i pràctic per a la creació conscient de la realitat. Des del caos inicial fins a la manifestació final, cada pas és una porta que només

s'obre des de dins, des de la consciència que decideix viure de manera alineada amb la seva essència.

Els quatre passos inicials, relacionats amb el temps i la consciència multidimensional, ens recorden que no estem atrapats en una sola línia temporal, sinó que podem dialogar amb el nostre futur i el nostre passat per co-crear-lo. Així, l'heroi Hèrcules esdevé un arquetip del guerrer intern, del creador conscient que, pas a pas, transcendeix les seves limitacions i es converteix en canal viu del seu destí escollit.

EL MIRALL UNIVERSAL I EL CAMÍ CAP A LA RESPONSABILITAT

L'univers és sovint percebut com un gran mecanisme extern sobre el qual tenim poc control. No obstant això, una visió més profunda i moderna ens convida a entendre'l com un mirall que reflecteix allò que som en essència. Aquesta perspectiva, que troba suport tant en descobriments científics com en tradicions espirituals, situa la consciència humana com a agent actiu en la creació de la realitat. En aquest apartat, explorarem com la consciència, la vibració interna i la responsabilitat personal són claus per comprendre i transformar la nostra experiència vital, així com el paper de la innocència, la ingenuïtat i la ignorància en el procés evolutiu de l'ésser humà.

El mirall universal: una nova mirada sobre la realitat

La física moderna ha desmuntat la imatge mecanicista i fragmentada de la realitat que predominava fins fa relativament poc. A nivell quàntic, tot és energia i informació en constant moviment, i aquesta energia reacciona directament a la nostra consciència. En aquest context, el que percebem com a matèria sòlida és, en realitat, energia vibratòria que pot canviar segons el que pensem i sentim profundament.

Aquest principi té una implicació revolucionària: la realitat no és externa ni objectiva de manera absoluta, sinó un camp dinàmic que respon a la nostra energia interna. Així, l'univers esdevé un mirall fidel que reflecteix la qualitat vibratòria que emetem. La llei de la ressonància explica com dues vibracions s'alineen i s'amplifiquen mútuament, de manera que la nostra vibració interior crea un efecte en el món que ens envolta. Per tant, el que vivim no és fruit del simple desig superficial o d'una voluntat externa, sinó de la vibració profunda que mantenim i projectem constantment.

Demanar versus decretar: l'actitud que transforma

Moltes tradicions espirituals i filosofies han defensat la idea de "demanar" a l'univers allò que desitgem. No obstant això, demanar implica reconèixer una mancança, enviar una vibració d'escassetat que, per la llei del mirall, genera més situacions de falta. En canvi, "ordenar des del teu centre" significa actuar des de la consciència que ja som complets, que som la font i el motor de la nostra experiència.

Aquesta actitud transforma radicalment la manera d'interactuar amb la realitat. No es tracta d'imposar la voluntat, sinó d'alinear la pròpia energia amb l'abundància i la plenitud, permetent que la realitat es reconfiguri en consonància. Així, l'univers deixa de ser un adversari o un enigma a resoldre, per convertir-se en un reflex sincer i coherent del nostre estat intern.

La perspectiva de Jacobo Grinberg: consciència i camp global

"La Teoria Sintèrgica" de Jacobo Grinberg aporta una dimensió complementària i científica a aquesta visió: la realitat es genera en la interacció entre la nostra consciència i un camp d'informació universal (l'èter). No hi ha una frontera real entre l'observador i l'observat, entre l'ésser i el món; ambdues dimensions són una mateixa realitat en constant flux.

Aquest plantejament obre la porta a una responsabilitat profunda, ja que el que percebem no és una cosa externa i immutable, sinó una creació compartida. Així, cada pensament, emoció i actitud esdevé una força activa en la configuració del nostre entorn i de la nostra experiència personal.

Innocència, ingenuïtat i ignorància: distincions clau en l'evolució humana

Per comprendre com podem transformar la nostra realitat interna i externa, cal analitzar els estats que conformen la nostra relació amb el coneixement i el comportament ètic.

La ignorància: un estat inicial i complex

La ignorància és l'estat natural de naixement i, en molts casos, un punt de partida ineludible. Aquesta condició no és en si mateixa negativa, sinó una oportunitat per al creixement. El problema emergeix quan la ignorància esdevé "ignorància supina", és a dir, quan la persona tria no voler saber o comprendre per por, comoditat o resistència. Això pot derivar en estupidesa (mantenir creences falses malgrat evidències) o imbecil·litat (actuar de manera perjudicial sense consciència), i pot arribar a la maldat quan aquesta conducta s'assumeix amb voluntat i orgull.

Ingenuïtat i innocència: la puresa d'intencions

La ingenuïtat, situada abans de la ignorància supina, representa un estat on la falta de coneixement no està acompanyada de malícia. Aquesta combinació d'innocència i d'ignorància és pròpia dels infants, que encara no han desenvolupat intencions negatives. És un estat d'obertura i de confiança que pot conduir a l'aprenentatge i la saviesa si es protegeix.

La innocència, per la seva banda, és una qualitat més elevada i desitjable, que no es basa en la ignorància sinó en la puresa d'intencions i en el desig genuí de comprendre. Aquesta innocència, quan és conscient, esdevé un estat de saviesa i equilibri, que permet actuar sense fer mal i amb respecte profund cap als altres i cap a un mateix.

El camí cap a la responsabilitat: un procés continu

La responsabilitat s'entén aquí com la capacitat d'assumir la pròpia influència en la realitat i actuar amb consciència i ètica. Aquest camí implica abandonar els rols d'ignorant, víctima, botxí o salvador i avançar cap a una maduresa que integra la curiositat per coneixia, la confiança en el procés, consciencia clara en les nostres decisions i misericòrdia o perdó en el resultat obtingut.

Aquest procés és representat com un gradient entre diferents estats del caràcter humà: des de la innocència fins a la maldat, passant per la ingenuïtat, la ignorància i la estupidesa.

"innocència ? ingenuïtat ? ignorància ? estupidesa ? imbecil·litat ? maldat"

La gran notícia és que sempre és possible triar la direcció del nostre desenvolupament, i que la paciència supera la rapidesa en la consecució d'aquest ideal.

La regla ètica universal —"No pensis fer als altres el que no volguessis que els altres pensessin a fer-te a tu"— posa l'accent en la intenció i en la responsabilitat de purificar no sols els actes, sinó també els pensaments i les emocions. Aquesta regla és un pilar fonamental per mantenir una vibració interna que generi harmonia i abundància en la realitat externa.

Conclusió

El mirall universal és una metàfora viva que ens revela el poder transformador de la nostra consciència i de la nostra energia interna. Entendre que la realitat és un reflex de la nostra vibració ens convida a fer un viatge cap a l'autoconeixement i la responsabilitat. En aquest camí, reconèixer la nostra ignorància i cultivar una innocència conscient ens permet avançar cap a una vida més plena, ètica i harmoniosa.

Ser éssers humans implica assumir que som creadors actius de la nostra experiència, amb la capacitat i el deure de transformar la nostra realitat interna per influir positivament en el món que ens envolta. Aquesta és, sens dubte, la gran lliçó que ens ofereix el mirall universal.

ELS QUATRE CAMINS DE L'INICIAT

Els quatre pals de la bandera catalana. Els quatre genets de l´apocalipsi. Els quatre Iugues de l'hinduisme. Els quatre vectors primigenis que creen l'espai-temps per poder experimentar els 12 treballs d'Hèrcules.

La Política. Vida o Mort. Poder. Kay Pacha. Jo m'empodero.
La Religió. Diví o Humà. Permetre. Watana Pacha. Jo em permeto.
L´Economia. Ment o Matèria. Servir. Uku Pacha. Jo em serveixo.
La Ciència. Creador o Criatura. Saber. Hanan Pacha. Jo em reconec.

El camí del Guerrer. El Combat Interior.

Imaginem que una persona decideix investigar sobre els origen de Cristòfol Colom. El primer que li diu l'entorn és "No et compliquis la vida. Ja està tot investigat d'en Colom. No aconseguiràs res". ¿Què vol l'Esfinx? Que et quedis a l'impossible.

Però tenim la voluntat de continuar endavant. I què et diu l'entorn, l'Esfinx? "No veus que necessitaràs passar-te 15 o 20 anys formant-te com a historiador, et passaràs dies i dies per biblioteques mentre els teus companys de carrera es faran funcionaris i viuran sense complicacions".

"- Sí, però jo vull continuar. Jo confio en les meves possibilitats."

Què aprens en aquest camí? A adquirir coneixement. Conèixer el propòsit o funció. El Rei Mag Blanc. Minimitzar petits canvis i dubtar de la seva autenticitat.

El camí del Sacerdot. La Litúrgia.

Una vegada estàs preparat com a historiador, has trobat amb molt d'esforç els orígens d'En Colom i creus que els teus arguments són sòlids, és el moment de donar-ho a conèixer al món. I què et diu l'entorn, l'Esfinx? Que no podràs publicar. No hi haurà cap editor, ni cap mitja de comunicació que s'atreveixi a donar-te veu. Quedar-se en el bloqueig del procés de generació de realitat.

Però, finalment, trobes algú que et fa confiança i comences a publicar i la gent et comença a conèixer. El permís.

Què aprens en aquest camí? A adquirir saviesa. Saber el propòsit o funció. El Rei Mag Negre. Por intensa a rebre allò que tant has desitjat.

El camí del Mercader. La Negociació.

La gent et comença a comprar el relat i comences a vendre llibres i a fer conferències. I què et diu l'entorn, l'Esfinx? No pots seguir investigant. T'has de quedar venent llibres i fer conferències i consolidar el que has aconseguit. Necessites generar diners per a mantenir-te a tu i a la teva família. Quedar-se en allò no necessari. La funció.

Què aprens en aquest camí? A adquirir enteniment. Entendre el propòsit o funció. El Rei Mag Ros. La resistencia.

El camí del Mag. L'Autoritas.

Encara que potser et quedaries amb allò aconseguit, l'entorn et veu ja com un referent i com per art de màgia et porta troballes que veus que poden donar més solidesa als teus treballs. Surten noves oportunitats. I què et diu l'entorn, l'Esfinx? Que et quedis en allò conegut. La ignorància.

Què aprens en aquest camí? A buidar allò que et sobra, expiar les pors cristal·litzades: el que ja puc, ja dec, ja tinc, ja sé. Expiar el propòsit o funció. El Caganer. La figura de Crist com a redemptor dels pecats del món. El Silenci.

Joan Ramon Gros

La partícula radial surt del seu horitzó quan ha recorregut nou vegades la seva dimensió, el desè moviment radial és aleshores el primer en un segon horitzó radial.

El moviment segueix endavant per a l'horitzó Omega considerat partícula radial del seu propi horitzó.

Obtenim així 12+1 moviments radials afegits de la partícula Alfa inicial després dels seus 243 primers moviments radials a l'horitzó 27Omega, o sigui 256.

Cal assenyalar que:

243 = 3x3x3x3x3 = 35

256=2x2x2x2x2x2x2x2 = 28

Aquesta particularitat permet juxtaposar dos moviments diferents: el que permet dilatar la partícula (x2) i el que té en compte el desplaçament del seu horitzó (x3).

"Amb l'ajuda de l'interval de 1x1/8, ha omplert tots els intervals, subsistint de cadascun una fracció tal que l'interval va ser definit per la relació 243/256." No és estrany llegir aquesta frase perfectament científica a Plató (Timeo/Critias)?

Bibliografia

Bailey, Alice - Los Trabajos de Hércules.

De Souza, Adrian - Las dieciséis esencias básicas del ifismo.

Frank Dodd (Tony) Smith, Jr. - African IFA to RigVeda-Pachisi to Tarot to Llull to Cartan-Dirac-Riesz-E8Physics

Frank Dodd (Tony) Smith, Jr. - Cosmos 2014 - Bruno - Llull - E8 Physics

Frank Dodd (Tony) Smith, Jr. IFA - Owari - Adinkra - Clifford (Giza) - Llull – Lukasa origins of E8 - Cl (16) Physics.

Garnier Mallet, Jean Pierre - Cambia tu futuro por las aperturas temporales.

Garnier Mallet, Jean Pierre - The Doubling Theory Corrects the Titius-Bode Law and Defines the Fine Structure Constant in the Solar System.

https://www.garnier-malet.com/es/

Hermes Trismegisto - El Kybalión: las doctrinas herméticas del antiguo Egipto y Grecia.

Jacobo Grinberg. La Teoría Sintergica

Llull, Ramon. Art demostrativa.

Mo'ámmer Al-Muháyir. ¿Cuál es la diferencia entre ser ingenuo, inocente e ignorante?

Noble camino óctuple. La rueda del dharma. https://es.m.wikipedia.org/wiki/Noble_camino_%C3%B3ctuple

Parise, Jose-Luis – Los 11 pasos de la Magia.

Valls, Miguel – Camino Iniciático.

CONTINGUT..... 4

INTRODUCCIÓ..... 6

LA NETEJA DLES QUADRES D'AUGIES. SIGNE AQUARI. IROSUN. PAS 1 DEL MAG: LA IDEA..... 8

ELS BOUS DE GERIÓ. SIGNE PISCIS. OJUANI. PAS 2 DEL MAG: RECONEIX QUI IMPULSA LA IDEA. EL PROPÒSIT..... 13

LES EUGUES DE DIÒMEDES. SIGNE ÀRIES. OBARA. PAS 3 DEL MAG: ORDENAR EL CAOS DE LA IDEA. LA PARAULA i L'EMOCIÓ..... 20

EL MINOTAURE DE CRETA. SIGNE TAURE. OKANA. PAS 4 DEL MAG: EL "COM" M'HO DONA L'UNIVERS. APRENDRE A ESCOLTAR-ME I SENTIR-ME..... 28

EL JARDÍ DE LES POMES DELS HESPÈRIDS. SIGNE GÈMINIS. OGUNDA. PAS 5 DEL MAG: ELS SENYALS SÓN COHERENTS, HARMÒNICS..... 39

LA CÉRVOLA, AMB POTES DE BRONZE, D'ARCÀDIA. SIGNE CÀNCER. OSA. PAS 6 DEL MAG: NEGOCIAR L'INNEGOCIABLE. 45

EL LLEÓ DE NEMEA. SIGNE LEO. IKA. PAS 7 DEL MAG: JO GENERO QUE ES GENERI CASUALITAT..... 58

EL CINTURÓ D'HIPÒLITA, REINA DE LES AMAZONES. SIGNE VERGE. OTRUPON. PAS 8 DEL MAG: LA SEDUCCIÓ..... 67

EL PORC SENGLAR D'ERIMANT. SIGNE BALANÇA. OTURA. PAS 9 DEL MAG: ESTRATÈGIA, TÀCTIQUES DE NEGOCIACIÓ. TREBALLAR AMB L'ENERGIA MASCULINA I FEMENINA..... 75

L'HIDRA DE LERMA. SIGNE ESCORPÍ. IRETE. PAS 10 DEL MAG: CONCRECIÓ DE RESULTATS..... 83

ELS OCELLS D'ESTINFAL. SIGNE SAGITARI. OSHE. PAS 11 DEL MAG: AGRAIR A L'UNIVERS..... 91

EL GOS CÈRBER. SIGNE CAPRICORNI. OFUN. PAS 12 DEL MAG: L'IDÈNTIC EN EL DIFERENT. EL DIFERENT EN L'IDÈNTIC. ANAR MÉS ENLLÀ DEL MANIFESTAT.... 100

RAMON LLULL, L'ORACLE D'IFÀ, EL KYBALION I ELS 256 AUTÒMATES CEL·LULARS PROGRAMABLES FONAMENTALS DE LA IA..... 112

ELS DOTZE TREBALLS D'HÈRCULES I LES CONSTEL·LACIONS ZODIACALS..... 114

JEAN PIERRE GARNIER MALET I LA TEORIA DEL DESDOBLAMENT DEL TEMPS..... 116

LA CONSCIÈNCIA I EL DESDOBLAMENT DEL TEMPS I DE L'ESPAI. OGBE-OYEKUN-IWORI-ODI. LA RODA DE L'ESFINX..... 123

LES 8 LLEIS DEL KYBALION, L'ORÀCLE D'IFÀ I ELS 256 AUTÒMATES CEL·LULARS PROGRAMABLES FONAMENTALS DE LA IA..... 125

EL PASSAT, EL FUTUR, LA CONSCIÈNCIA I EL PRESENT. ELS QUATRE GENETS DE L'APOCALIPSI..... 131

L’ORACLE D’IFÀ, LES CONSTEL·LACIONS ZODIACALS, ELS DOTZE TREBALLS D’HÈRCULES I RAMON LLULL..... 145

EL MIRALL UNIVERSAL I EL CAMÍ CAP A LA RESPONSABILITAT..... 151

ELS QUATRE CAMINS DE L’INICIAT..... 154

ANNEXOS. L’ALFA I L’OMEGA DE PLATÓ EN TIMEU / CRITIAS..... 156